

CÂND ERAM MICĂ, TATA NE POVEȘTEA UNEORI DE SIBERIA, ÎN TAINĂ. DACĂ FĂCEAM MOFTURI LA MASĂ, EL NE LUA LA ROST, PE MINE ȘI PE FRATELE MEU: ÎN SIBERIA EL AR FI FOST FERICIT SĂ GĂSEASCĂ PÂNĂ ȘI-UN CARTOF DEGERAT. ȘI-L MÂNCA PENTRU CĂ ALTCEVA ORICUM NU AVEA!... EU UNA ÎMI IMAGINAM SIBERIA CA PE O ȚARĂ ACOPERITĂ DE GHEATĂ, UNDE OAMENII SE UITĂ CUM SE ÎNVÂRT LIMBILE CEASORNICULUI, CU MATELE CHIORĂIND DE FOAME ȘI LUMÂNĂRI DE MUCI LA NAS. NU PUTEAM SĂ-MI ÎNCHIPUI ÎN RUPTUL CAPULUI CUM A PUTUT TATA SĂ AJUNGĂ ÎN IADUL ACELA. TRECUTUL LUI RĂMÂNEA ÎNVĂLUIT ÎN MISTER. ASTĂZI, CÂND LE SPUN COPIILOR MEI ISTORIA CU CARTOFUL DEGERAT, EI ȘTIU PREABINE CE ÎNSEAMNĂ SIBERIA ȘI MĂ ÎNTREABĂ: „CINE L-A DEPORTAT PE BUNICUL ACOLO ȘI DE CE?”. DAR RĂSPUNSUL NU-I AȘA UȘOR ...

ERAU VREMURI GRELE. GERMANIA TOCMAI ATACASE POLONIA. IZBUCNISE RĂZBOIUL. LITUANIA A FOST RAPID INVADATĂ DE ATOTPUTERNICA RUSIE ȘI FOARTE MULȚI LITUANIENI, CONSIDERAȚI „DUȘMANI AI UNIUNII SOVIETICE”, AU FOST DEPORTAȚI.

AU INTRAT ÎN CASELE OAMENILOR ȘI AU ARESTAT FAMILII ÎNTREGI, TRIMIȚÂNDU-LE ÎN CELE MAI PUSTII ȘI MAI ASPRE UNGHERE ALE RUSIEI, ÎN ÎNDEPĂRTATA SIBERIE. MULȚI DINTRE DEPORTAȚI AU MURIT ACOLO, ÎN LAGĂRE DE MUNCĂ. DOAR PUȚINI AU MAI AVUT NOROCUL SĂ SE ÎNTOARCĂ... LA FEL ȘI ACEȘTI COPII, ADUȘI ACASĂ DE „TRENUL ORFANILOR”.

CU ACEST TREN S-A ÎNTORS ȘI ALGIS, TATĂL MEU. AMINTIRILE LUI ȘI ALE BUNICII SUNT CELE CARE M-AU INSPIRAT SĂ SCRIB ACEASTĂ CARTE. MULTE DINTRE ÎNTÂMLĂRILE DESCRISE AICI SUNT ADEVĂRATE, DOAR CÂTEVA SUNT ÎNCHIPULTE...

Jurga Vili

ALGi3

Mă cheamă Algis. Am vreo
treisprezece ani, nici eu nu mai
știu exact. Am o soră mai mare,
Dalia, căreia îi place la nebunie
să tricoteze. Mie-mi place să cânt
în cor și să bat la tobe. Multă vreme,
mama n-a scos niciun cuvânt, apoi,
după o cumplită furtună de zăpadă,
și-a recăpătat glasul. Tata a murit †
în lagăr. Dar gânsacul meu, Martin,
mi-a rămas alături. Știați că în
Siberia nu cresc mere? Nici urmă
de mere în Siberia! Eu nu știam... 🍏

εε ADIO, SIBERIA!

